

NEJDELŠÍ DEN
ADAMA T.

PATRICK
NESS

AUTOR ROMÁNU VOLÁNÍ NETVORA

NEJDELŠÍ DEN
ADAMA T.

NEJDELŠÍ DEN
ADAMA T.

PATRICK
NESS

#BSKLAB
YOUNG ADULT BY SLOVART

Copyright © 2017 Patrick Ness

Cover illustration © 2017 Levente Szabo

Translation © 2018 Hana Březáková

Czech edition © 2018 Nakladatelství Slovart, s. r. o., Praha

Glacier (written by John Grant), published by Blue Mountain Music Ltd
/Showpony Music Ltd

All Rights Reserved. Used By Permission. All rights administered by
Blue Mountain Music Ltd.

Nejdelší den Adama T.

Z anglického originálu *Release* (Walker Books Ltd., London 2017)

přeložila Hana Březáková

Redigovala Michaela Bečková

Korektury Adéla Lapáčková

Editorka Kateřina Eliášová

Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., v edici #BOOKLAB v roce 2018

Vydání první

Sazbu zhotovil Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín

ISBN 978-80-7529-374-9

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovar.cz

Věnováno Johnu Mullinsovi
1966–2015
Bolestně mi chybíš

Pak je tu ten děs (zrovna dnes ráno ho pocítila); ta zdrcující neschopnost, když vám ho rodiče dají do rukou, tenhle život, abyste ho pak žili do konce, abyste s ním klidně chodili; v hloubi srdce pocítovala děsivý strach.

– Virginia Woolfová, *Paní Dallowayová*

*Ta bolest
je jako ledovec posouvající se skrze tebe.
Vytesává hluboká údolí
a vytváří podivuhodné krajiny*

– John Grant, *Ledovec*

1

JHO

Ty kytky bude Adam muset obstarat sám.

Máma mu řekla, že ona toho má moc, a že je potřeby už dnes ráno, přesně řečeno *hned teď*, pokud den neměl skončit totálním fiaskem. A koneckonců Adamova přítomnost na té jeho malé „sešlosti“ s kamarády, která se koná dnes večer, může anebo také nemusí záležet na jeho ochotě/zdaru obstarat květiny a udělat to bez reptání.

Adam argumentoval – docela zdařile, alespoň měl ten dojem, a bez jakéhokoli viditelného podráždění – že to jeho starší bratr Marty přejel autem *staré* květiny, že on, Adam, má dnes *také* na práci spoustu věcí, a konečně, že nové chryzantémy podél cestičky před domem by rozhodně neměly patřit mezi logická kritéria podmiňující jeho účast na sešlosti, kterou si předem zasloužil – od svých rodičů nikdy nedostal nic zadarmo – tím, že našťápal všechno dříví na zimu, ještě než skončil srpen. Máma to nicméně svým typickým způsobem proměnila v nařízení: buď chryzantémy přiveze, anebo večer nikam nepůjde, zvlášť poté, co u jezera zabili tu holku.

„Je to na tobě,“ řekla máma a ani se přitom na něj nepodívala.

Je to jenom Jho, pomyslel si Adam, když sedal za volant svého auta. A Jho neponesu věčně. Přesto se musel několi-krát zhluboka nadechnout, než nastartoval motor.

Alespoň že bylo tak časně. Měl před sebou celou pozdně letní sobotu se spoustou hodin, které si *sám* předem vyplnil rozvrhem činností (Adam byl plánovač): chtěl si jít zaběhat, měl si odpracovat pár hodin inventury ve skladu Mezinárodního megakonglomerátu zla, musel pomáhat tátovi v kostele, chtěl se zastavit u Angely v práci, aby se ujistil, že počítají s pečením pizz na večírek –

Ránko, zabzučel mobil, který měl na klíně.

Pousmál se. A taky je tu dnes tamto.

Ránko, naťukal odpověď. Chceš koupit kytky?

To má být šifra?

Znovu se usmál a vycouval z příjezdové cesty. Tak jo, už se nebude rozčilovat, protože má před sebou parádní den! Jaká to jen bude legrace! Kolik smíchu! Kolik pití a jídla a přátel a sexu! A také jej na jeho konci čeká bodnutí do srdce, protože ten večírek měl být rozlučkový. Někdo odejde. Adam si nebyl jistý, zda chce, aby odešel nebo ne.

Jaký jen má před sebou den!

Kdy se zastavíš? zabzučel jeho mobil.

Kolem 2? naťukal, když zastavil u semaforu.

Odpovědí byl emotikon vztyčeného palce.

Vyjel z jejich zalesněné čtvrti na lesem lemovanou silnici, která vedla do města. Slovo „zalesněný“ sedělo na vše v okruhu osmdesáti kilometrů. Byl to charakteristický rys

městečka Frome, ba vlastně charakteristický rys státu Washington. Berte to jako fakt, ale lesy zde viděli tak často, že se pro místní staly neviditelnými.

Adam myslel na druhou hodinu odpoledne. Čeká ho tolik štěstí. Tolik tajného štěstí.

Ale zároveň ten svíravý pocit v břiše...

Hele, přestaň s tím. Těšil se na to. Absolutně. Ano. A vlastně, když tak přemýšlí o –

A vlastně ano, o *tom*.

Další semafor. *Krev se přesouvá z hlavy do...*, natukal. *Do těch míst.*

Odpovědi byly dva emotikony vztyčeného palce.

A tak si tedy představte Adama Thorna, jak vjíždí na další hlavní silnici – přirozeně lemovanou lesem – na tu, co vede do zahradního centra, na tu, kde jezdí stále víc a víc aut, dokonce i v sobotu časně zrána. Adama Thorna, narozeného před téměř, ale ještě ne docela, osmnácti lety v nemocnici vzdálené šestnáct kilometrů po těžce silnici. Nej dál odsud se v životě dostal, když jel s celou svojí rodinou na zábavný výlet k Mount Rushmore. Dokonce ho ani nevzali na misijní cestu do Uruguaye, kam jeho otec, matka a Marty odjeli, když Adam chodil do šesté třídy. Jeho táta o tom pak vyprávěl jako o noční můře plné bahna a domorodců zaujatých proti evangeliu, ale Adam – považovaný za příliš malého a odsouzený ke třem týdnům večerí v půl páté odpoledne s dědečkem Johnem a babičkou Pat – se nemohl ubránit pocitu, že o tohle přece vůbec nešlo.

Ještě dvanáct měsíců, pomyslel si, a Jho bude sejmuto. Za týden mu začínal poslední rok na střední škole.

A potom, nebe.

Protože Adam Thorn se chce dostat pryč. Adam Thorn touží odejít tak bolestně, že ten pronikavý pocit ve svém nitru vnímá jako zavraždění. Kéž by tak Adam Thorn mohl odejít s člověkem, který z jeho života zmizí na konci dnešního rozlučkového večírku.

No, možná to udělá.

Adam Thorn. Vyšisované blond vlasy, vysoký, statný takovým tím způsobem, že by mohl být hezký, ale teprve nyní si začíná tykat s gravitací. Výborný student, který se snaží dostat se na vysokou školu podle své vlastní volby, vlastně který se snaží dostat se na jakoukoliv vysokou školu, protože finanční problémy, které by měly být přece přechodné, vůbec nepomíjejí a nesčetné koupě chryzantém, poněvadž „manželky duchovních přece musí působit určitým dojmem“, situaci samozřejmě vůbec nezlepšují, ale Adam se na svůj cíl přesto soustředí, soustředí se na to, aby mohl co nejrychleji uniknout z pekla městečka Frome ve státě Washington.

Adam Thorn, strážce tajemství.

Zajel do zahradního centra a v tu chvíli zazvonil jeho mobilní telefon. „Všichni si dnes přivstali,“ odpověděl, zatímco parkoval.

„Kolikrát ti musím opakovat, že já nejsem všichni?“ zavřela Angela.

„Všichni jsou všichni. To je ten smysl slova ‚všichni‘.“

„Celý smysl slova všichni je ten, že oni ustavičně dělají stupidní věci, zatímco my – ne všichni – si z nich kvůli tomu děláme legraci a cítíme se jim nadřazení.“

„Proč už jsi vzhůru?“

„Jak jinak? Kvůli kuřatům.“

„Vždycky jsou to v tvém případě kuřata. Jednoho dne nám budou vládnout.“

„Vládnou nám už teď. Proč jsi vzhůru *ty*?“

„Musím přivést nové kytky. Do trestné zahrady naší mámy.“

„Ty bys tak potřeboval terapii.“

„Naši v nic takového nevěří. Když to nemůžeš odstranit pomocí modlitby, nejde o skutečný problém.“

„Ti tvoji rodiče. Divím se, žeš dostal propustku na dnešní večer. Zvlášť potom, co se stalo s Katherine van Leuwenovou.“

Katherine van Leuwenová byla dívka, kterou zabili, což se zdá být skoro nemožné, když její jméno zní tak drsně. Chodila do stejné školy jako Adam, o rok výš, ale Adam ji neznal. Jo, jasně, ano, je to tak, *zavraždili* ji minulý týden u stejného jezera, kde se dnes měla konat sešlost (Adam před svými rodiči nikdy nepoužíval slovo „večírek“, jež by okamžitě ukončilo diskusi), ale vrah té dívky, její o hodně starší přítel, byl dopaden, přiznal se ke svému činu a čekal ve vězení na soud. Vždycky se tahala s narkomany a byl to právě pervitin, kterým byl její přítel zdrogovaný, když ji zabil, a podle jednoho stejně pervitinem zdrogovaného svědka blouznil o – ze všeho na světě – kozách s dlouhými a špičatými rohy. Angela, Adamova nejbližší kamarádka, zuřila, když se někdo pokusil být jen naznačit, že si za to Katherine van Leuwenová mohla sama.

„To nemůžeš vědět,“ skoro křičela, ať už to řekl kdokoli. „Nemůžeš vědět, jak žila, vůbec nevíš, co je to závislost. Nemáš potuchy, co se děje v hlavě takového člověka.“

Tohle rozhodně platilo, a díky bohu za to, v případě Adamových rodičů.

„Myslí si, že to je oficiální *sešlost* se třemi či čtyřmi mými kámoši, na rozloučenou s Enzem,“ řekl teď.

„Tahle věta je fakticky pravdivá.“

„A zároveň toho tolik vynechává.“

„Taky pravda. Na kdy naplánujeme ty pizzy? Protože samozřejmě jde o pizzy.“

„Nejdřív si musím jít zaběhat, pak na pár hodin do práce, ve dvě mám schůzku s Linusem a taky musím tátovi pomoci připravit kostel na zítřek –“

„Pomoci tátovi v kostele po koitu s Linusem? Ty jsi ale nezbedný hoch.“

„Co třeba v sedm? Pak bychom mohli jet rovnou na večírek.“

„Na sešlost.“

„No jasně, sejde se nás tam dost.“

„V sedm. Dobře. Potřebuju s tebou o něčem mluvit.“

„O čem?“

„O něčem. Nedělej si starosti. Teď jdu na ta kuřata. Protože nám zkrátka vládnou kuřata.“

Angelina rodina měla chovnou farmu. Častokrát říkala, že ji z Koreje adoptovali proto, že to bylo levnější než najmout k péči o zvířata zaměstnance. To nebyla pravda, a věděla to dokonce i Angela. Pan a paní Darlingtonovi byli nevtíravě decentní, na Adama vždycky hodní, pokaždé mu bez řeči poskytl bezpečné zázemí, kam mohl utéct před svými rodiči, i když byli příliš zdvořilí, než aby se k tomu vyjadřovali nahlas.

„Kdy se na mě budeš moct plně spolehnout, Adame?“ zeptala se Angela, což bylo jejich obvyklé rozloučení.

Usmál se. „Vždycky. Dokud bude svět existovat.“

„Ach, ano! Tak je to správně.“ Zavěsila.

Vystoupil z auta do slunečního svitu časného rána. Bylo něco málo po osmé a parkoviště už bylo skoro plné. Všude samí vážení zahradníci, připravující se na nadcházející podzim. Na chvíli se zastavil a zvedl zrak k obloze nad hlavou, sice zbavené kvůli parkovišti siluet stromů, ale i tak: otevřené obloze. Zavřel oči, vnímal teplo slunce na víčkách.

Nadechl se.

Jho vlastně ani nebylo jeho slovo. Bylo biblické. Bylo to slovo jeho táty. Velkého Briana Thorna. Bývalého profesionálního fotbalového hráče – tři sezóny byl obráncem u Seahawks, než musel na operaci s ramenem – nyní již dlouhou dobu duchovního v Domě na skále, druhém největším evangelickém kostele ve Frome. „Dokud neopustíš můj dům,“ zařval Adamovi rovnou do tváře, „budeš žít pod mým Jhem.“ Tehdy Adamovi vzali na měsíc jeho auto. Za to, že se vrátil domů o deset minut později, než měl dovoleno.

Znovu se nadechl a vešel dovnitř pro chryzantémy.

V oddělení květin pracoval J. D. McLaren. Chodili spolu na světovou literaturu a chemii. „Čau, Adame,“ pozdravil jej se svou obvyklou baculatou vlídností.

„Čau, J. D.,“ řekl Adam. „Nevěděl jsem, že tu dnes otvíráte tak brzo.“

„Šéfi si všimli, kolik lidí čeká v autech každé ráno v pět hodin u Starbucksu, a napadlo je, že možná o něco přicházíme.“

„Asi mají pravdu. Potřebuju chryzantémy.“

„Cibulky? Na sázení chryzantém není vhodná roční doba.“

„Potřebuju rozkvetlé kytky. Můj brácha rozjezdil na malděru ty u příjezdové cesty. Máma z toho dostala mrtvici.“

„Kristepane!“

„Nadsázka, J. D. Neměla mrtvici.“

„Aha. To je dobře.“

„Ale potřebuju sehnat jiné nebo dostanu zaracha na společenské události.“

„Myslíš dnes večer to u Enza?“

„Jo. Jdeš tam taky?“

„Jasně. Slyšel jsem, že tam budou mít sudové pivo, protože jeho rodiče jsou Evropani a je jim jedno, jestli se opijeme.“

„Angela a já přineseme od ní z práce pizzy.“

„Lepší a ještě lepší. Záleží na tom, jakou budou mít ty chryzantémy barvu?“

„Asi jo, ale protože to nijak nespecifikovala, mám šanci svést to na ni, když se jí nebudou líbit.“

„Dám ti ty nejkřiklavější.“

„Ale možná...“

J. D. čekal. Adam se mu nedokázal podívat přímo do očí.
„Možná ne ty úplně nejdražší?“

„To není problém, Adame,“ řekl J. D. vážně a zamířil do středu obrovské plochy plné palet s květinami. Všechny byly s hliněnými baly, takže jste si je mohli rovnou zasadit do země. V zahradním centru ale taky měli chladničku na řezané květiny, když jste potřebovali kytici. Adam tam zamí-

řil. Jeho mozek se líně probíral nadcházejícím dnem, za doprovodu písničky, kterou si Adam nevědomky pobrukoval.

Červená růže, samotná v celofánovém obalu. Natáhl se pro ni a ani si to neuvědomil, dokud ji nedržel v ruce. Jediná červená růže. Může ji koupit? Bylo by to v pořádku? Dělávají něco takového kluci? Pokud by byla pro holku, tak samozřejmě jo, jenže pokud by byla...

Na tohle neexistovala žádná pravidla. Což bylo svým způsobem osvobozující, protože to znamenalo, že neexistuje nikdo, koho by musel poslechnout, dokonce ani v záležitosti s Linusem. Někdy by se mu ale nějaká rada nebo zmínka v historii či klasické literatuře hodily. Může tu růži koupit? A darovat ji? Jak by to Linus přijal? Znají odpověď všichni na světě kromě něho?

Pokud by to vůbec byl Linus, komu by ji dal.

Přiložil břicho pravého palce k jednomu z trnů na stonku – trn bylo slovo, které společně s „trnovou korunou“ lidé pronášeli jako „vtípek“, jímž naráželi na jeho příjmení Thorn, nikdy se tomu nesmál nikdo jiný než oni sami – a pomalu, ale pevně zatlačil. Trn pronikl kůží a v krupěji krve, která tam záhy vykvetla, Adam –